

k nohám žijících? Copak i ten nejposlednější z listů není pokračováním větvičky, větve, kmene, copak ten nejposlednější lísteček není vyslancem kořenů, jež zdaleka ne každý spatří?

Přešel rukou po prastarých znacích, brázdících kámen.

„I zaburácel mocný Sam-Ar, svoláváje spojence, i podobal se jeho řev hlasu zraněných nebes, i byla jeho slova trpká jako otrávená měď. Volal děti své pod své křídlo, i synovce, i veškeré příbuzenstvo, nosící oheň... I byla veliká bitva, i padly pod údery Jukkovými děti jeho, i synovci, i příbuzní, dštící plameny... I rozhlédl se Sam-Ar a spatřil Jukku obludného, kterak znovu pozvedá se z vod... I utkali se, i zakrylo slunce tvář svou v úděsu, i rozprchly se hvězdy, ba i vítr, spálený, zeslábl a zřítíl se k zemi... I byl Sam-Ar nepřemožitelný, vítězil již, když tu Jukka, mor na jeho jméno, podlým úskokem ovinul Sam-Ara smyčkami svými. I stáhl jej do hlubin, i zhasil plameny jeho, i zbavil ho zbraně. Takto zhylnul mocný Sam-Ar, a pomněte, potomci, čí krev vás živí...“

Četl s obtížemi – text se tu a tam sedřel a rozdrozil se, třebaže se ho již celé věky nedotklo slunce, déšť ani vítr.

Je třeba se rozhodnout, pomyslel si unaveně. Všechny myslitelné lhůty už vypršely. Je třeba se rozhodnout a to, co se má stát, nechť se stane. „Čí krev vás živí...“

Obešel masivní pilíř – na opačné straně do něho byl vytesaný obraz, obrovský a skvěle zachovalý: šplouchaly na něm mořské vlny, z hlubin se vynořovala odporná, hrůzu nahánějící obluda a nad ní se na obloze vznášel ohnivý drak.

„Čí krev vás živí...“

Je třeba se rozhodnout. Je to nezbytné. Vždyť je to jen Rituál – náročný, ale naprosto neškodný. Jen Rituál.

Přešel tmou k dalšímu pilíři, stejně masivnímu a neformálnímu. Přiblížil k němu pochodeň a zahleděl se na znaky, symboly, útržky textů...

„Dny... proslaví se... pustoší... jméno Lir-Ira, syna Nur-Arova, vnuka... jeho úspěch v živnosti.“

Úspěch...

Nazpátek kráčel rozhodně, dokonce ve spěchu. Hradní chodby znal už od kolébky a v případě potřeby by se dokázal obejít i bez pochodně – její zář potřeboval jen na to, aby rozluštil do kamene vyryté znaky.

V prostorné zaprášené místnosti, kde úzké okénko jen zdráhavě pouštělo dovnitř šedavé světlo, zhasil pochodeň a přistoupil k velkému naprasklému zrcadlu.

Je třeba se rozhodnout.

Z hlubin jeho paměti se vynořila sladká květinová vůně. Zatmělo se mu před očima a jako vlna se přivalila náhlá nevolnost. Pouze zoufalým úsilím vůle se dokázal ovládnout.

Zatracená slabost...

Přešel dlaní po matném povrchu zrcadla, aby setřel silnou vrstvu prachu.

Z kalných hlubin na něho pohlédl tmavovlasý muž s úzkým obličejem, nepřiliš vysoký, vyzáblý, čímsi sklíčený a zdeptaný.

Je třeba se rozhodnout.

Znovu přešel dlaní po povrchu zrcadla a to se rozzářilo vnitřním jasem. Zablikotaly odlesky, barevné skvrny, objevila se veliká koňská hlava, pak kopyto... Kolo vozu...

Naklonil se dopředu a zachmuřen sledoval neustále se střídající výjevy.

Hodně lidí, shon... Zřejmě se chystá oslava... Hory křibic na klobouky... Karneval, bude kloboukový karneval.

Nazdobené věže královského paláce... Leštič podlah s hadrem, kuchaři v kuchyni... Závěs... Za závěsem páže nestydatě vyhrnuje něčí sukni... Zase kuchyň... Plesový sál... Dívky... Ženy... Takový povyk!

„Zkuste si ho, princezno!“ ozval se ze zrcadla zdušený úryvek rozhovoru.

Princezno...

Zamhouřil oči.

Okouzlující mladinká bytost, světlé lokýnky, velké pomněnkové oči, nadýchané šaty tyrkysové barvy...

„Je to nádhera, princezno!“

Čísi ruce nasadily na plavovlasou hlavičku sametový klobouk, světle modrý a bohatě zdobený; úplně nahoře si všiml malé lodičky s napnutými plachtami.

Zatnul zuby. Pomněte, čí krev vás živí.

* * *

Šestnáctiletá princezna Mai ustoupila o další krůček, pohodila kudrlinkami a šťastně se rozesmála. Mistr kloboučník se spokojeně usmál, dvě švadleny blahosklonně přikývly, a dokonce i komorná, která s vypětím všech sil držela velké oválné zrcadlo, zamumlala pod nos něco pochvalného.

Blankytné šaty vyšívané stříbrem elegantně a přirozeně obepínaly princeznu drobnou, ale dokonalou postavu, střevíčky, zdobené drahokamy, klapaly v návalu radostné nedočkavosti, pod jemným krajkovým závoje jasně zářily modré oči, no a klobouk...

Mistr kloboučník spokojeně zafuněl a už kdoví pokolikáté si zamnul ruce.

Klobouk malé princezny Mai sliboval, že na nadcházejícím kloboukovém karnevalu způsobí opravdové pozdvižení. Bylo to skutečné umělecké dílo, dokonale zpodobňující rozbouřené moře. Po jeho širokánské střeše se proháněly světle modré sametové vlny, ověncené krajkovými čepičkami pěny. Jedna z nich – ta nejvyšší, která se vypínala nad korpusem – zvedala rybářský člun s bílou naškrobenou plachtou. V plavidle, jež bylo stěží větší než tabatěrka, zápolil s živly porcelánový rybář. Když se na něj člověk pozorně zadíval, mohl spočítat knoflíky na jeho plášti, zmítaném neviditelným větrem. Kdykoli Mai pohnula hlavou, člun se nakláněl tu nalevo, tu zase napravo, plachta se kolébala, sametová hladina moře vrhala třpytivé odlesky a všem přihlížejícím se při pohledu na statečnost porcelánového rybáře tajil dech.

„Je to nádhera,“ řekla komorná. Další komorné – a v prostorné komnatě se jich sešel nespočet – ihned začaly souhlasně přikyvovat.

Malá Mai ještě vůbec neuměla skrývat své city. Zapomněla, že by princeznám měla být vlastní důstojnost a sebeovládání, a začala radostně a hlučně poletovat po místnosti.

Její sestra Vertrana – rovněž princezna, ovšem o dva roky starší – se shovívavě pousmála. Vertrana byla stejně ladná a půvabná jako její sestra. Snad jen kudrlinky měla o něco tmavší a povahu zase vážnější. Právě si zkoušela úchvatné šaty barvy čajové růže s malou mašličkou na pravém boku a dlouhé krajkové rukavice. Na jejím klobouku tančili veselí rolníci – nikoli však porcelánoví, nýbrž saténoví, naplnění aromatickými solemi, takže kolem sebe šířili jemnou, vytríbenou vůni, která je jen stěží vlastní skutečným veselícím se venkovanům.